

har også i rapporten påvist, at det faktisk havde været muligt, selv om vi havde sagt ja til den fælles valuta eller forestillet os, at den var fuldt udbygget på det tidspunkt.

Jeg skal i øvrigt sige til hr. Holger K. Nielsen, som opholdt sig meget ved devalueringens instrumentet: Altså mig forekommer det fuldstændig klart, at vi efter 17 år med den faste kronkurs har gjort det helt klart, at det er en blivende del af Danmarks økonomiske politik, og at det ville være utrolig uklogt at lægge an til, at det var noget, vi skulle forlade. Vi kan komme i en risikabel tvangssituation, som økonomiministeren har været inde på, men det er noget andet. Men det ville være utrolig uklogt at forlade den faste kronkurspolitik.

Der er noget andet, der ligger mig meget på sinde også at få sagt. Hr. Holger K. Nielsen var inde på, at hvis nu Danmark er i – det blev lidt teknisk kaldt modfase, men jeg forstår godt, hvad hr. Holger K. Nielsen mener – en anden økonomisk udvikling, er i et andet konjunkturforløb end de andre lande, så afskriver vi os muligheden for at bruge devalueringens instrumentet. Der vil jeg sige: Man bruger ikke devalueringens instrumentet, heller ikke i den økonomiske teori, hvis man har et konjunkturforløb, der er forskelligt fra de andres. Man bruger finanspolitikken enten til at stramme eller til at slappe med afhængigt af, hvor man er henne i forhold til de andre.

Altså for at gøre en lang økonomisk/politisk diskussion kort, og vi kan sagtens tage fat på nuancerne: Devalueringens instrumentet bruger man til at genvinde eller til at erobre en konkurrencefordel på bekostning af naboerne. Sådan står der i lærebøgerne, men vi er desværre, eller hvad man nu vil, under alle omstændigheder i en ny verden nu, hvor de taktiske eller strategiske devalueringers tid er forbi. Ingen lande vil længere give hinanden – og heldigvis for det – den mulighed at foretage strategiske devalueringer. Og finansmarkederne i det moderne, barske, internationale klima vil aldrig heller tillade det.

De vil forstærke en devaluering, de vil dramatisere en devaluering, og de vil lynende hurtigt skabe en realitet bag den kendsgerning, en tidligere økonomiminister ved navn Per Hækkerup engang sagde: Devalueringer hjælper lidt ligesom en anden kendt aktivitet – det varmer til at begynde med, men det bliver ret hurtigt ret koldt.

Devalueringernes tid er forbi, og i virkeligheden risikerer vi at opnå det modsatte af, hvad vi ville med en devaluering, nemlig en høj inflation. Og en høj inflation rammer det andet punkt, hr. Holger K. Nielsen var inde på, nemlig spørgsmålet om fordelingspolitik.

Vi har jo set det i 1970'erne, i 1974 og i 1979, i 1982 og i 1986, at når inflationen stiger i et samfund som det danske, så er dem, der bliver ramt, jo ikke dem, der har masser af fast ejendom eller stor formue, for de har gavn af det. De, der virkelig bliver ramt af en høj inflation, er ganske almindelige danske arbejdere og funktionærer, der har deres udkomme ved almindeligt hårdt arbejde og indkomst og løn. Det er jo dem, der bliver ramt.

Hr. Holger K. Nielsen skal huske, at i kølvandet på en høj inflation følger hver gang en mindre retfærdig, en mere uretfærdig fordeling. Inflation og retfærdig fordelingspolitik har det med hinanden som ild og vand. For det danske samfund – i virkeligheden også set fra Socialistisk Folkepartis synspunkt, hvis jeg skulle kæmpe hårdt for SF's grundlæggende holdning – gælder, at tiden må være kommet, hvor også SF erkender, at høj inflation heller ikke er i SF's interesse. Det er slet ikke i det danske samfunds interesse. Derfor har vi alle sammen, både vi i Danmark og de andre i Europa, en fælles interesse i at holde lav inflation, for det er sikringen for, at vi kan føre en beskæftigelsespolitik, der er langtidsholdbar, sådan så vi har sikret det.

Jeg ville så til fru Mimi Jakobsen, som jeg takker for et ofte visionært indlæg om det europæiske, tilføje: Hvem var det, der lagde mest vægt på, at Tyskland ikke kom til at dominere i Europa? Jamen det var jo alle os andre. Og hvordan gjorde vi det? Ja, vi sagde jo faktisk i forbindelse med den tyske genforening: Det er godt, at to tyske, adskilte befolkningsgrupper nu kan blive genforenet, men hvis det skal ske, så er det vigtigt, at Tyskland ikke bliver så dominerende en kraft i Europa, som der ellers ville være udsigt til. Derfor måtte Tyskland jo også sige ja til den fælles valuta.

Tysklands ja til den fælles valuta var Tysklands ja til, at D-marken ikke vedblivende skulle dominere. Det er jo også en historisk meget, meget vigtig udvikling, som tæller på plussiden af demokratiseringen af Europa. Tyskland afskrev sig i virkeligheden med den fælles valuta tysk dominans til fordel for europæisering.

Og jeg mener derfor også, at det er en fantastisk fordel for Danmark at opleve nu, at vi på